

บทที่ ๑๑

การรบ

ความอ้างว้างโดดเดี่ยวคือสิ่งที่ผมจงใจทำให้เกิดขึ้นกับตัวเอง คือผมจะไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับลูกน้องมาก ถึงแม้ว่าผมจะรับรู้เรื่องราวของพวกเขาจากการเล่า แต่ผมก็ไม่เคยเล่าเรื่องส่วนตัวให้ลูกน้องฟัง ผมเก็บเรื่องของผมให้อยู่กับตัวเอง จะทำก็เพียงการเขียนจดหมายส่งไปทางบ้านเท่านั้น ที่นี้ผมเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจมากที่สุด เป็นคนไกลเกลียดระหว่าง ถูกกับผิดที่เกิดขึ้นในฐาน และมีส่วนรับผิดชอบในความเป็นความตายของลูกน้อง แต่ในห้วงเวลาที่อยู่คนเดียวผมก็คิดถึงเพื่อน ๆ ที่เวสต์พอยต์และครอบครัว

ณ วันที่ ๙ ของเดือนตุลาคม หมวดของผมมีกำลังพลเหลือเพียง ๑๘ นาย ไม่รวมตัวผมและหนาน ซึ่งเป็นทหารจากรัฐบาลเวียดนามใต้ ซึ่งทำหน้าที่ลาดตระเวนสอดแนม หมูปืนเล็ก ๒ หมู เหลือกำลังเพียงหมูละ ๕ นาย ครึ่งหนึ่งของที่ควรจะเป็น หมูที่ ๓ เหลือ ๖ นาย ส่วนที่บังคับการหมวดมีจำเฮอร์นานเดซ เนล หนาน และก๊ี้ตัวผม และก๊ี้ในตอนเย็นของวันที่ ๙ ตุลาคม ผมส่งชุดลาดตระเวนออกไปเวลา ๑๖๓๐ ในชุดมี ๖ นาย และ ๑ ใน ๖ นาย ถือปืนกล เอ็ม-๖๐ ชุดลาดตระเวนเคลื่อนที่ไปทาง

ทิศตะวันตกเฉียงเหนือออกไป ๒,๕๐๐ เมตร และเมื่อถึงที่หมายเวลาประมาณ ๑๙๐๐ ชุดลาดตระเวนเปลี่ยนที่หมายของการชุมโจมตีออกไปอีก ๕๐๐ เมตร ไปทางทิศใต้ ที่ต้องทำอย่างนี้เพราะว่าอาจมีชาวบ้านบางส่วนที่ทำหน้าที่หาข่าวให้พวกทหารเวียดนามบอกที่ตั้งของพวกเราและอาจจะมาวางกับดักไว้ก่อนที่พวกเราจะมาถึง ดังนั้นจึงเป็นความจำเป็นที่จะต้องย้ายที่ชุมโจมตีเพื่อเป็นการพรางเข้าศึกส่วนหนึ่ง

เวลาประมาณ ๒๐๔๕ ชุดลาดตระเวนชุดนี้ก็เริ่มเดินทางกลับฐานและผ่านแนวลาดหนามเข้ามาเวลา ๒๑๑๕ อีก ๑๕ นาทีถัดมา ชุดลาดตระเวนอีกชุดก็ออกไปลาดตระเวนต่อ ตอนแรกผมตัดสินใจจะไปกับชุดนี้แต่เปลี่ยนใจอยู่ที่ฐานเพราะมีโอกาสดูสูงที่หมวดเราจะถูกโจมตี ดังนั้นผมจึงเลือกที่จะอยู่กับกำลังส่วนใหญ่ในคราวนี้ ส่วนทหารเวียดนามได้ในหมู่บ้านน่าจะเข้านอนกันแล้ว

เวลาประมาณ ๒๒๐๐ ผมก็รีบกลับไปในคูต้น ๆ ที่ขุดไว้กลางฐานในคราวนี้ผมตัดสินใจเอาปืนกล เอ็ม-๖๐ ทั้ง ๓ กระบอกไว้ที่ฐาน ตั้งไว้ในแต่ละมุมของฐานเตรียมพร้อมตลอดเวลา พลวิทยุเนลก็หลับอยู่ใกล้ ๆ ผมห่างแค่ประมาณ ๖ ฟุต ส่วนจำเฮอนานเดชหลับในบังเกอร์ เหตุที่ผมยกที่นอนให้จำเฮอร์นานเดชนั้นมีหลายเหตุผล ประการแรกเลย มันดูหรุเกินไปเมื่อเปรียบเทียบกับสภาพที่ลูกน้องอยู่ ประการที่สอง หากเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น การสั่งการของผมอาจไม่ทันต่อสถานการณ์ อีกอย่างที่ยับคับการหมวดอาจจะเป็นเป้าหมายของการถูกโจมตีเป็นลำดับแรก ๆ

ประมาณ ๒๔๐๐ ผมก็ปลุกพลวิทยุเนลให้ไปกับผมในการตรวจฐาน ที่ฐานจะมีทหารเหลืออยู่ประมาณ ๑๑ นาย และ ๑ ใน ๓ จะต้องตื่นเพื่อรักษาเวรยามซึ่งก็คือ ๔ คน เพียงพอสำหรับฐานขนาดเล็กอย่างที่นี่

ประมาณเที่ยงคืนครึ่งผมเริ่มสังหรณ์ใจอย่างไรบอกไม่ถูก เลยวิทย์
สั่งให้ชุดลาดตระเวนที่ออกไปให้กลับมายังฐานทันทีที่ชุดนี้เพิ่งออกไปได้
เพียง ๗๐๐ เมตรเท่านั้น เมื่อชุดลาดตระเวนกลับเข้าฐานเป็นที่เรียบร้อย
ผมก็สรุปสถานการณ์ย่อ ๆ ให้ผู้บังคับหมู่ฟังและก็สั่งการถึงการปฏิบัติ หลัง
จากนั้นในส่วนองหัวหน้าชุดลาดตระเวนก็ได้รายงานว่าไม่พบสิ่งผิดปกติ
ในช่วงที่ออกไปทำการลาดตระเวนแต่อย่างใด

ฟิลเนลกับผมกลับไปที่อยู่ของตัวเอง ผมถอดรองเท้าบูทออก
เพื่อให้เท้าได้ผ่อนคลายและให้อากาศระบายหลังจากใส่มาเป็นเวลา
หลายวัน เนลมาขออนุญาตผมเพื่อไปคุยกับเพื่อนที่เพิ่งกลับมาจาก
ลาดตระเวนผมอนุญาตเพราะระยะทางห่างกันแค่ ๒๐ เมตร และสั่งว่า
หากมีคนวิทย์เข้ามาหรือมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นต้องกลับมาทันที
“แน่นอนครับ ผู้หมวด” เนลตอบ

ชุดลาดตระเวนที่เพิ่งกลับมาที่ฐานก็กำลังจัดแจงทำภารกิจของ
ตัวเอง ส่วนผมก็ได้เวลาเอนตัวงีบเอาแรงบ้างในใจก็อดคิดไม่ได้ว่า
ภรรยาผมเขาทำอะไรอยู่ในขณะที่ผมมารบที่เวียดนาม มานอนตากน้ำค้าง
อยู่อย่างนี้ ผมก็ปลอบตัวเองไปพลาว่าสักวันผมก็จะได้กลับไปหาลูกเมีย

และแล้วคำคืนอันเจ็บสบบก็ถูกรบกวนด้วยเสียงลูกระเบิด
ตอนแรกก็ลงมาไม่ถึงลูกต่อนี้มาเป็นชุด จากประสบการณ์ทำให้ผม
ทราบว่าเป็นเสียงของลูกระเบิดขนาด ๔๐ มม. ยิ่งจากปืน เอ็ม-๗๙
ผมตะโกนบอกลูกหมวดว่า “ระเบิดเข้าศึก”

ลูกน้องในฐานทั้งที่หลับอยู่และที่เข้าเวรยามต่างรีบประจำอาวุธ
ของตนเพื่อเตรียมต่อสู้ ผมรีบคว้ารองเท้าบูทมาสวมทันที เสียงร้องตะโกน
ด้วยความเจ็บปวดแทรกมากับเสียงของระเบิด ผมรู้ได้ทันทีว่าลูกน้องผม

ได้รับบาดเจ็บและอยู่ห่างจากผมไปทางซ้ายไม่มาก สะเก็ดระเบิดได้ทะลุเข้าไปที่ต้นขาเขาลึกมาก ทำให้เขาร้องด้วยความเจ็บปวดและตะโกนด่าด้วยคำต่าง ๆ เพื่อให้ความเจ็บลดลงบ้าง ผมคงต้องไปหาเขาทีหลัง

สิ่งแรกที่ผมต้องการคือวิทยุ ผมตะโกนบอกให้เนลรีบเอาวิทยุมาให้ผมโดยด่วน แต่ไม่มีเสียงตอบ เสียงปืนเสียงระเบิดดังไปทั่วฐาน เท่าที่ผมกะด้วยสายตาข้าศึกอยู่ใกล้มากในระยะ ๒๕๐ เมตร หรือน้อยกว่าทางด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ไปทางหมู่บ้านทรงแลม ก็มีข้าศึกยิงใส่พวกเราจากตรงนั้น ข้าศึกอีกกลุ่มหนึ่งมาจากทางทิศใต้ มีปืนกลหนักและปืนเล็กยาวเป็นอาวุธ ส่วนทางด้านทิศใต้ก็มีเสียงยิงลูกระเบิด เอ็ม-๗๙ มาเป็นहांผ่น ข้าศึกที่อยู่หมู่บ้านทรงแลมอยู่ห่างจากพวกเราแค่ ๖๐ เมตรเอง ผมตะโกนเรียกเนลอีกครั้ง แต่ก็ไม่มีเสียงตอบ

หมวดของทหารรัฐบาลเวียดนามได้ก่อกำเนิดตัวไม่ทัน ดูเหมือนข้าศึกจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา และเมื่อเรายิงโต้ตอบ พวกเขาก็รีบวิ่งมาหาเรา ผมตะโกนไปที่หมู่ของดอนที่อยู่ทางทิศใต้ให้หยุดยิงและปล่อยให้ทหารเวียดนามได้ผ่านเข้ามา ดูเหมือนกำลังส่วนใหญ่ไม่เป็นอะไร แต่ก็มีคนเจ็บบ้าง เมื่อเข้ามาถึงพวกเขาก็เข่าวางตัวในที่กำบัง ซึ่งดูแล้วคงช่วยอะไรไม่ได้มากนัก

ผมตะโกนหาพลวิทยุเนลอีกครั้งเพราะต้องการใช้วิทยุเพื่อเรียกกำลังสนับสนุนโดยด่วน ผมเริ่มโมโห “เนลมาที่นี่เดี๋ยวนี้” ทันใดนั้นผมก็ได้ยินเสียง “ผมไปหาไม่ได้ครับ” เนลอยู่ด้านหน้าผมและได้รับบาดเจ็บ ผมตัดสินใจคลานเข้าไปหาเขา เนลมีแผลเลือดไหลไม่หยุดจากขาขวาและที่ปากอีกที่หนึ่ง ผมปลดวิทยุออกจากหลังเขาและก็ตะโกนไปที่หมู่ของดอนเพื่อให้เสนารักษ์ซื่อลอเรนซ์มาหาด่วน

เนลคือคนที่อยู่ใกล้ชิดผมมาก และผมก็ไม่อยากให้เขาเป็นอะไร ผมเอาวิทยุใส่หลังและคลานไปที่พลปืนกล สั่งให้ทำการยิงใส่จุดที่ข้าศึกอยู่ พร้อมกับวิทยุไปยังที่บังคับการกองร้อย พลวิทยุที่นั่นตอบมาว่า ผู้บังคับกองร้อยไม่อยู่ แต่กลับอยู่ ณ ที่บังคับการกองพัน เล่นเอาผมถึงกับอึ้ง ผมสั่งให้พลวิทยุที่นั่นติดต่อไปที่บังคับการกองพันและให้ประสานกับผมด่วนที่ย่านความถี่ของวิทยุผม

ลูกน้องผม ๒ คนร้องด้วยความเจ็บปวดทางด้านซ้ายของผมเพราะ ลูกกระเบิด ขนาด ๔๐ มม. ได้ตกลงมาที่พวกเขาอยู่พอดี ตอนนั้นผมเหลือกำลังพลในฐาน ๑๔ นายกับทหารเวียดนามได้อีก ๑ นาย การต่อสู้ได้ดำเนินไปได้ประมาณ ๑๐ นาทีแล้ว ผมเคลื่อนที่ไปหาทหาร ๒ นายที่บาดเจ็บ พร้อมกับยิงตอบโต้ด้วยปืน เอ็ม-๑๖ ของผม

จำเฮอนานเดชรองผู้บังคับหมวดออกมาจากบังเกอร์และก็คลานไปทางทิศเหนือของฐาน แต่ที่นั่นไม่ได้มีการยิงที่ดุเดือดนัก เขาสั่งให้ปืนกลที่นั่นไปประจำด้านทิศใต้ที่มีการยิงที่ดุเดือด พร้อมกันนั้นผมก็ตะโกนบอกให้ทหาร ๓ นายทางทิศเหนือมาสมทบในที่ที่ผมอยู่ จากนั้นผมก็เคลื่อนไปทางทิศตะวันตกแทน

เมื่อทหาร ๓ นายมาถึง ผมก็วิ่งอย่างรวดเร็วไปตรงกลางฐานแต่ก็ต้องรีบหอบลงเพราะถูกยิงกุดด้วยปืนกล ผมรออีกไม่กี่อึดใจก็วิ่งไปใหม่ มีทหารเวียดนามได้บาดเจ็บนอนขวางทางอยู่ ผมเลยสะดุดเข้าอย่างจัง ตรงสี่ข้างเขามีเลือดไหลออกมามาก เขาสบถคำผมด้วยความเจ็บ แต่ดูอาการแล้วผมว่าเขาไม่รอด

ผมดูแล้วคงไม่สามารถคลานต่อไปได้ไกล ผมก็ไปที่เนินดินเตี้ย ๆ เพื่อวิหุหาผู้บังคับกองร้อย คราวนี้เขาตอบวิทยุเอง แต่ฟังจากเสียง

ดูเหมือนเพิ่งจะตื่นนอนและก็บอกให้ผมบรรยายสถานการณ์อย่างละเอียด มีอยู่ตอนหนึ่งถึงกับถามว่าข้าศึกแต่งกายอย่างไร ผมประเมินแล้วว่า การสนทนาคงไม่ได้ทำให้สถานการณ์ดีขึ้นผมเลยตัดบทและบอกว่าต้องไป ควบคุมสถานการณ์เฉพาะหน้า

ผมตัดบทจากผู้กองได้ถูกจังหวะพอดี ทหารเวียดนามประมาณ ๒๐ - ๓๐ นายกำลังวิ่งมาทางทิศใต้ ผมตะโกนบอกให้ทหารเลื่อนฉาก การยิงไปในทิศที่ข้าศึกมา แต่ความจริงถึงผมไม่สั่งพวกเขาก็ยิงอยู่แล้ว พวกเราขว้างลูกระเบิดขว้างแบบส่องสว่างทุก ๆ ๓๐ วินาที ปืนกลสองกระบอกก็ยิงตอบโต้เป็นชุด ชุดละ ๖ นัด ข้าศึกล้มลงเป็นใบไม้ร่วง และหยุดเคลื่อนที่ทันที

เสียงวิทยุดังขึ้น ผมตอบทันที เป็นเสียงจากนายทหารยุทธการของกองพัน พันตรี บัคเวอร์ท เขาถามผมว่าผมต้องการให้ช่วยอย่างไร ไม่อ้อมค้อมเหมือนผู้บังคับกองร้อยผม ผมก็บอกไปว่าขอเฮลิคอปเตอร์ คอบร้าติดปืนกลมาช่วยสักสองสามลำและก็ให้กองพันยิงกระสุนส่องสว่างมา ณ ที่ตั้งหมวด เนื่องจากกระเบิดขว้างแบบส่องสว่างของพวกเราใกล้จะหมดแล้ว ถ้าไม่มีการส่องสว่างเราจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ อีกทั้งถ้ามีการส่องสว่างจากปืนใหญ่หรือ ค. เราจะตอบโต้ข้าศึกได้ดีขึ้นโดยใช้ปืนเอ็ม-๗๙ ที่มีระยะยิง ๔๐๐ เมตร

การสนทนาระหว่างผมกับพันตรี บัคเวอร์ทจบลงไม่เย็นหย่อน ไม่กี่นาทีก็มีลูกระสุนส่องสว่างจากกองพันมาช่วย

ผมเคลื่อนที่ไปทางทิศตะวันตกเพราะรู้ว่าข้าศึกจะเคลื่อนที่มาจากตรงนั้นในไม่ช้า เป็นที่ประจักษ์แล้วว่าปืนกล เอ็ม-๖๐ ที่หมวดของเรามีใช้เป็นอาวุธที่ทรงอานุภาพมากในการหยุดการเคลื่อนที่ของข้าศึก ผมเคลื่อนที่

ไปหาพลปืนกลเพื่อควบคุมการยิงและดูเหมือนว่าเขาปฏิบัติหน้าที่ได้ดีไม่มีที่ติเลย ปกติแล้วหน้าที่ในการสังหารว่าจะให้เล็งปืนกลไปใส่เป้าหมายที่ไหน เป็นหน้าที่ของผู้บังคับหมู่ แต่ตัวเขาเองได้รับบาดเจ็บที่ลำตัวท่อนบนและลำคอไม่สามารถสังหารรบได้ ผมจึงต้องมาทำหน้าที่นี้แทน นายสิบที่อาวุโสที่สุดที่เหลือในหมู่นี้มียศสิบเอก ผมให้เขาปฏิบัติหน้าที่ผู้บังคับหมู่ต่อจากนี้ เพื่อที่ผมจะได้ไปควบคุมการรบที่จุดอื่น ทันใดนั้นก็มีการสุน่สงแสงจากกองพันมาที่จุดที่พวกเราต้องการและก็เห็นข้าศึกประมาณ ๔๐ นายกำลังเคลื่อนที่เข้ามา และลูกน้องผมหมู่นี้ก็ไม่รอช้าจัดการส่งลูกตะกั่วไปให้พวกนั้นกิน ผมเริ่มมีความมั่นใจขึ้นมาว่าสุดท้ายพวกเราน่าจะหยุดข้าศึกได้

ทางด้านทิศใต้ ทหารเรา ๑ นายได้รับบาดเจ็บที่หัวไหล่ และพยาบาลสนามที่มีอยู่เพียงคนเดียวก็ทำงานมือเป็นระวิง ตอนนี้ผมเหลือลูกน้องอยู่เพียง ๑๓ เท่านั้น

รองผู้บังคับหมวดกำลังทำหน้าที่จ่ายกระสุนเพิ่มเติมให้แก่ลูกน้องเดิมพวกเราแต่ละคนมีกระสุนอยู่มากพอสมควรในช่วงเปิดฉากการรบ แต่การปะทะอันยาวนานทำให้เราใช้กระสุนไปมาก ผมเองก็พยายามควบคุมให้ใช้กระสุนอย่างประหยัด แต่ก็ทำได้ยาก ในสถานการณ์การรบที่หนักขนาดนี้กระสุนสำรองที่คิดว่าจะมากก็อาจหมดได้ และสำหรับปืน เอ็ม-๑๖ ประจำกายของผม ผมจะบรรจุกระสุนส่องวิถีทุก ๆ ๕ นัดไว้ในซองกระสุน และจะมีอีก ๑ ซองที่บรรจุกระสุนส่องวิถีล้วน ๆ ฝ่ายข้าศึกเองก็มีกระสุนประเภทนี้เหมือนกันแต่เป็นสีเขียว เพราะฉะนั้นเวลาปะทะกันจะมีแสงสีแดงและเขียวให้เห็น ในเวลากลางคืนจึงเป็นการประสานแสงและเสียงแห่งความตาย คือแสงสว่างจากพลุส่องสว่างและเสียงจากความเจ็บปวดของทหาร และการตะโกนขอกระสุนเพิ่มหรือเพื่อการสื่อสารกันเอง

พลทหารแบรด ลอเรนซ์ เสนารักษ์ซึ่งมีพ่อเป็นนายทหารยศพันเอก ก็เป็นคนหนึ่งที่ทำหน้าที่หนักมากในคืนนี้เพราะมีทหารบาดเจ็บหลายคน ล่าสุดเป็นทหารที่โดนยิงเข้าที่หัวไหล่ แบรดไม่เคยคิดอยากจะเป็นทหารเลย แต่พ่อเขาอยากให้เขาเป็น ดังนั้นเพื่อเป็นการพบกันครั้งทางเขาจึงเลือกมาเป็นพยาบาลสนามแทน โดยส่วนตัวผมชอบนิสัยเขา แต่เมื่อสังเกตจากมารดาของเขาที่ใหญ่โตมากกว่าปกติทำให้ผมคิดว่าเขาน่าจะเสพยาเป็นประจำ

คำคืนอันรุ่มรวย ลอเรนซ์ทำหน้าที่ได้สมบูรณ์แบบ ในด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้มีผู้หญิงคนหนึ่งกำลังวิ่งมาที่ฐานเรา ในมือกำลังอุ้มบางอย่าง

ลอเรนซ์ตะโกน “อย่ายิง” ผมเองก็ไม่ค่อยจะแน่ใจในวิจารณ์ญาณของเขา เพราะถ้าสิ่งที่ผู้หญิงคนนั้นอุ้มเป็นวัตถุระเบิด มันจะไม่เป็นผลดีต่อเราเลยเพราะกำแพงลวดหนามก็จะถูกทำลาย ฐานก็จะแตกง่าย แต่ถ้าผู้หญิงคนนั้นอุ้มเด็กมาขอความช่วยเหลือล่ะ การยิงไปที่เธอก็จะทำให้เกิดผลที่เลวร้ายมากในด้านจิตใจ

ในขณะที่ผมยังลังเล หัวกระสุนของฝ่ายข้าศึกทำให้เธอต้องหมอบลง ลอเรนซ์ตัดสินใจวิ่งไปช่วยเธอทั้งวิ่งทั้งคลานต่ำ สิ่งที่เธอกำลังอุ้มคือลูกสาวอายุ ๗ ขวบที่ถูกยิง กระสุนทะลุปอด และในฐานะแม่เธอพยายามจะช่วยลูกให้ถึงที่สุด ลอเรนซ์เอาตัวไปขวางวิถีกระสุนไว้ไม่ให้โดนแม่และเด็ก และก็พยายามช่วยเด็กไม่ให้เลือดไหลและรักษาความดันภายในร่างกายเด็กให้เป็นปกติให้มากที่สุดโดยการเอาพลาสติกอุดรูทั้งด้านหน้าและด้านหลังของแผล ในขณะเดียวกัน บาร์นก็เข้ามาอิงค้ำกันให้และลากแม่และเด็กเข้าไปในฐาน

เมื่อทั้งหมดเข้ามาในฐานแล้ว พวกเวียดนามที่มาจากทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ก็พยายามตามมาติด ๆ แต่ก็ถูกปืนกลของฝ่ายเรายิงข่มไว้ ระดับความเข้มข้นของการต่อสู้เริ่มคงที่ ถึงแม้ข้าศึกจะระดมยิงปืนเอ็ม-๗๙ ใส่ แต่เราก็พยายามทำตัวให้ต่ำเอาไว้ น่าตกใจที่ทหารของรัฐบาลเวียดนามใต้ที่มาประจำที่หมู่บ้านไม่ได้มีส่วนในการช่วยพวกเราเลย และในด้านกำลังคนพวกเราถือว่าตกเป็นรองมากและ ๑ ใน ๓ ก็ได้รับบาดเจ็บ แต่ผมก็อุ่นใจที่เรายังมีกระสุนเพียงพอและกำลังสนับสนุนก็กำลังมา ถ้าฐานของเราสามารถยันข้าศึกไม่ให้ถาโถมเข้ามาได้ เราก็จะรักษาฐานไว้ได้

ไม่นานเกินรอเสียงใบพัดของเฮลิคอปเตอร์ที่แหวกอากาศก็ดังสนั่น เฮลิคอปเตอร์คอบร้า ๒ ลำบินเข้ามาพร้อมกับพ่นกระสุนจากปืนกลหลายลำกล้องและจรวดจากท่อยิงข้างลำตัว

เสียงจากนักบินเครื่องบินที่เห็นหัวหน้าหมู่ดังเข้ามาในวิทยุ แม่ฟุ้งไม่ค่อยชัดเพราะเครื่องยนต์ดังมาก แต่สามารถจับใจความได้ว่าเขากำลังจะทำการยิงใส่ข้าศึก แต่อยากให้ทางภาคพื้นดินช่วยชี้เป้าหมายให้ ในมุมมองของนักบินก็ไม่แน่ใจ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ว่าจะยิงตรงไหนดี โดยส่วนตัวผมรู้สึกโล่งอกไปมาก น้ำเสียงของเขาฟังดูมั่นใจ ผมรู้สึกเหมือนนายทหารอาวุโสที่เป็นนักบินหัวหน้าหมู่กำลังจะช่วยผู้บังคับหมวดเด็ก ๆ กับลูกน้องที่กำลังย่ำแย่ เขาบอกว่า

“ผมเห็นการเคลื่อนไหวจากไฟที่กำลังไหม้ในหมู่บ้าน และจะยิงไปทางนั้น” มันไม่ใช่คำถาม แต่เขาบอกผมว่าเขากำลังจะยิง

เฮลิคอปเตอร์กำลังปรับรูปขบวนเพื่อใช้อาวุธ ถ้าผมปล่อยให้เป็นอย่างนั้นสิ่งมีชีวิตทุกอย่างรวมทั้งชาวบ้านและหมูหมาเปิดไถ่ก็จะถูกยิงตายหมด ถ้าผมอยู่เฉย ๆ มันคงเกิดขึ้นและผ่านไปภายในเวลาไม่กี่วินาที

ผมรีบตะโกนทันที “อย่างยิ่ง อย่างยิ่ง” ผมไม่สนใจว่าคนที่อยู่บนเฮลิคอปเตอร์จะมียศอะไร ผมถือว่าผมเป็นผู้บังคับหน่วยภาคพื้นดินและต้องรับผิดชอบในจุดนี้ และถึงแม้ว่าจะมีข้าศึกซ่อนอยู่ในหมู่บ้านและกำลังพลของผมบาดเจ็บไปถึง ๑ ใน ๓ แต่นั่นก็ไม่ใช้เหตุผลที่มีน้ำหนักเพียงพอในการฆ่าทั้งหมู่บ้านรวมถึงผู้บริสุทธิ์ด้วย

“ขอให้ยิงไปที่ด้านทิศใต้และทิศตะวันตก ประมาณ ๗๕ เมตร ผมจะยิงกระสุนส่งวิถีเพื่อชี้เป้าหมาย และให้ยืนยันเป้าหมายก่อนการยิง” สิ่งเสร็จผมรู้สึกราวที่ผมได้รับผิดชอบต่อสถานการณ์อย่างเต็มตัว ผมถึงกับตัวสั่นเมื่อนึกถึงสิ่งที่เกือบจะเกิดขึ้นถ้าผมไม่ยอมทำอะไร

เฮลิคอปเตอร์ทั้ง ๒ ลำโฉบลงต่ำพร้อมกับยิงใส่ข้าศึกที่กำลังวิ่งหาที่กำบัง ลูกน้องผมต่างร้องด้วยความดีใจและสะใจ

อำนาจการยิงและความคล่องแคล่วของฝ่ายอเมริกัน ทำให้พวกเราได้เปรียบมากเมื่อการรบทำท่าจะติดพัน สำหรับการรบที่เวียดนาม ถ้าหน่วยทหารสหรัฐ สามารถยืนหยัดอยู่ได้ในช่วงนาทีแรก ๆ โอกาสรอดในการรบก็มีสูง ในขณะที่เดียวกันข้าศึกที่โง่เง่าเราจะถูกบีบให้เลือกว่าจะถอนตัวหรือสู้ต่อไปและตาย อีกสิบนาทีต่อมา หน่วยยานเกราะก็มาถึงเรา แต่ก่อนหน้านั้น เวียดนามระดมยิงใส่เราอย่างหนัก ในนาทีนี้ผมรู้แล้วว่าพวกเราเป็นฝ่ายได้เปรียบจึงคิดจะทำการรุกด้วยการนำกำลัง ๑ หมู่ปืนเล็กออกไปรวมกับหมวดทหารม้าที่กำลังมาช่วยเพื่อทำการขับไล่ข้าศึกต่อไป แต่หมู่ของดอนสูญเสียไปมาก หมู่เจมส์จากวอลโดสตา รัฐจอร์เจีย ที่ปกติจะเป็นคนกระตือรือร้น คราวนี้ได้รับบาดเจ็บ ส่วนหมู่ของรอนบินสันมีการปะทะน้อยกว่าใคร ผมก็เลยพาหมู่นี้พร้อมด้วยรอนบินสันไปทำการไล่ล่าข้าศึก ปล่อยให้รองผู้บังคับหมวดคือจำเอนนานเดชรับผิดชอบในการ

ดูแลหมวดและผู้บาดเจ็บให้เรียบร้อย รวมถึงการส่งผู้ป่วยไปรับการรักษาต่อไป

ผมวิทยุถึงหมวดทหารม้าที่กำลังมาและบอกว่าพวกผมจะไปร่วมในการไล่ติดตามข้าศึกที่กำลังหนีซึ่งน่าจะไปทางทิศใต้ ผมออกจากฐานทางทิศเหนือและวิทยุคุยกับหมวดทหารม้าเป็นระยะเพราะไม่ต้องการให้พวกเขาเข้าใจผิดคิดว่าพวกเราเป็นข้าศึก และในที่สุดผมและชุดลาดตระเวนรบก็มาเจอกับหมวดทหารม้า ผมปีนขึ้นไปนั่งบนรถของผู้บังคับหมวดคือ หมวดลารี โอไบรอัน ซึ่งจบเวสต์พอยต์รุ่นเดียวกับผม ถึงแม้ว่าเราจะไม่เคยเจอกันเลยที่โรงเรียน แต่การมาเจอกันในที่แบบนี้มันดีใจจนบอกไม่ถูก

ตอนนี้ผมและหมู่ปืนเล็กที่ออกไปไล่ติดตามข้าศึกมีความรู้สึกส่วนตัวแกร่งและไม่มีใครเอาชนะได้ การมานั่งบนรถถังที่เป็นเหล็กหนาทำให้รู้สึกปลอดภัย คราวนี้ผมให้หมวดทหารม้าเป็นพระเอกในการไล่ล่าพวกทหารเวียดกงที่กำลังหลบหนี ลารีเปิดการโจมตีด้วยปืนกลและตามด้วยกระสุนสังหารบุคคลที่ยิงจากปืนใหญ่รถถัง สุดท้ายข้าศึกก็หนีไปได้ เพราะด้วยสภาพภูมิประเทศแบบนี้ มนุษย์ย่อมเร็วกว่าเครื่องจักร

รถถังคันหนึ่งได้ทำให้บังเกอร์ใต้ดินของพวกเวียดกงยุบลงพร้อมกับบดทับพวกเวียดกง ๒ คนที่ซ่อนตัวอยู่ และสุดท้าย ผมนำทหาร ๕ นายที่มาพร้อมกันทำการกวาดล้างข้าศึกเป็นครั้งสุดท้ายโดยมีหมวดทหารม้าทำหน้าที่คุ้มกันให้ แล้วพวกเขาก็กลับเข้าฐาน ตอนนี้เป็นเวลา ดี ๕ พวกเราพบกับข้าศึกเป็นเวลา ๔ ชั่วโมง ผมรู้สึกหมดแรง ไม่มีอารมณ์หรือความรู้สึกใด ๆ เลยเวลานี้ เช้าวันนี้สิ่งที่ผมอยากทำเป็นครั้งแรกคือปลดทุกข์ แต่ไม่มีอารมณ์จะชุดหลุมก็เลยถ่ายใส่กระสอบทรายแทน

หลังจากนั้นภารกิจที่เร่งด่วน คือการเสริมความมั่นคงให้กับฐาน และเช็กผู้บาดเจ็บที่ยังไม่ได้ถูกส่งตัวไปรับการรักษา ศพนอนเกลื่อนเรียงรายตั้งแต่ชายขอบหมู่บ้าน กลิ่นควันและกลิ่นความตายโชยไปทั่วบริเวณ ผมพยายามคิดถึงงานตรงหน้าและตรวจสอบการสูญเสียที่เกิดขึ้น

สำหรับกำลังฝ่ายเราไม่มีใครเสียชีวิต จะมีก็แต่ผู้บาดเจ็บสาหัส ๒ นาย ซึ่งก็มีโอกาสรอดสูง พลวิทยุเนลนั้นได้รับบาดเจ็บที่ขา เลือดไหลออกมากและที่ปากโดนสะเก็ดระเบิดเข้าที่เหงือกทำให้ฟันหายไปซี่หนึ่ง แต่ก็หายกลับมาทำงานได้ในเวลาไม่กี่สัปดาห์ เราส่งเด็กหญิงที่ได้รับบาดเจ็บถูกยิงทะลุอกไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลแต่สุดท้ายเธอก็เสียชีวิตที่นั่น ส่วนทหารเวียดนามใต้ที่นอนบาดเจ็บและผมไปสะดุดก็เสียชีวิตในตอนเช้าตรู่ หมูเจมส์ที่ถูกยิงที่หัวไหล่และลำตัวด้านซ้ายที่โดนสะเก็ดระเบิดก็หายดีเป็นปกติและกลับฐานก่อนเนลไม่กี่วัน สำหรับพลเรือนที่เสียชีวิตในระหว่างการปะทะเป็นผู้หญิง ๒ คนถูกยิงเข้าที่ท้ายทอย ผมสันนิษฐานว่าพวกเวียดนามคงยิงพวกเธอระหว่างที่รบกัน แต่ไม่กี่วันหลังจากนั้นก็มีใบปลิวกล่าวหาว่าพวกเราเป็นคนฆ่า ผมถือว่ายังโชคดีที่พลเรือนที่เสียชีวิตทั้งหมดมีแค่ ๓ คนคือ เป็นผู้หญิง ๒ คน และเป็นเด็กผู้หญิงอีก ๑ คน (เสียชีวิตที่โรงพยาบาล) ผมทำการสำรวจและนับศพเสร็จก็กลับเข้าฐาน

เพื่อนร่วมรุ่นเวสต์พอยต์ ลาร์รี โอไบรอัน มาร่วมกินอาหารเข้ากับผมที่ฐาน ในขณะที่กำลังต้มน้ำชงกาแฟ พวกเราก็ตกลงกันว่าจะให้หมวดทหารม้าของเขาเข้ามาขึ้นควบคุมทางยุทธการกับผม นี่เป็นการรบครั้งแรกของลาร์รี และดูเหมือนเขาจะภูมิใจมากกับสิ่งนี้ ผมแสดงความยินดีกับเขาที่ประสบความสำเร็จในการช่วยหมวดทหารราบที่กำลังย่ำแย่ และก็ดีใจมากที่มีนายทหารมาคุยด้วยหลังจากที่อยู่โดดเดี่ยวมาโดยตลอด มันเหมือนพี่น้องที่หายสาบสูญแล้วมาเจอกัน มันช่างต่างกันเหลือเกินสิ่งที่เกิดขึ้น

//////////

เมื่อคืนกับเช้าวันนี้ บรรยากาศตอนกลางคืนเป็นบรรยากาศแห่งความเป็นความตาย แต่ตอนเช้ากลับกลายเป็นบรรยากาศแห่งความหวังและได้เพื่อนใหม่ อีกไม่นานผมจะออกไปลาดตระเวนอีก แต่ตอนนี้ขอกินและคุยกับเพื่อนเสียหน่อย